

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci

žalobce: **VESNIČAN a. s.**, IČ 27736369
sídlem Palackého třída 3048/124, 612 00 Brno – Královo Pole
zastoupený advokátkou JUDr. Markétou Němcovou
sídlem Riegrova 1378/1, 612 00 Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2019, č. j. 23231/19/5000-10480-809735,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 6. 8. 2019 doručenou zdejšímu soudu téhož dne domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2019, č. j. 23231/19/5000-10480-809735 (dále jen

„napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 10. 12. 2018, č. j. 4474300/18/3000-11481-711457 (dále jen „rozhodnutí o přestupku“).

2. Rozhodnutím o přestupku byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupků dle § 29 odst. 1 písm. a) a písm. b) zákona č. 112/2016 Sb., o evidenci tržeb, ve znění účinném ke dni spáchání daných přestupků (dále jen „zákon o evidenci tržeb“), za což prvostupňový orgán žalobci uložil dle § 29 odst. 2 písm. b) zákona o evidenci tržeb pokutu ve výši 15 000 Kč a současně povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Daných přestupků se žalobce dopustil tím, že dne 25. 7. 2018 v čase 13:07 hodin v provozovně kavárny Coffee Vesničan na adrese Vackova 660/1, 612 00 Brno nezaslal datovou zprávou údaje o evidované tržbě ve výši 142 Kč správci daně nejpozději při uskutečnění evidované tržby a nevystavil účtenku tomu, od koho evidovaná tržba plyne, čímž porušil povinnost mu stanovenou v § 18 odst. 1 písm. a) a písm. b) zákona o evidenci tržeb.

II. Obsah žaloby

4. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné. Správní orgány nesprávně a v rozporu se základními zásadami správního řízení vyhodnotily důkazy a listiny a nepostupovaly v souladu s principy dobré správy a se zásadou legitimního očekávání. Ačkoli žalobce splnil veškeré podmínky pro zaslání údajů o evidované tržbě a vystavil účtenku tomu, od koho evidovaná tržba plyne, správní orgány se s touto skutečností adekvátně nevypořádaly a rozhodly v neprospěch žalobce. Nyní souzená věc byla správními orgány rozhodnuta nesprávně s cílem poškodit žalobce. Skutečnosti uvedené v kontrolním protokolu z místního šetření provedeného dne 25. 7. 2018 jsou v přímém rozporu se skutečností. V protokolu uvedené informace jsou klamavé a účelové s cílem uložit žalobci sankci bez právního důvodu. Místní šetření proběhlo bez účasti žalobce, a proto žalobce neměl možnost se k protokolu vyjádřit. Uvedené informace jsou zcela mylné, především informace, že v jeho provozovně nebyly v době kontroly další osoby, neboť se v té době v provozovně nacházeli další hosté. Tímto došlo ke zneužití práva ze strany osoby vyhotovujících protokol o šetření. Obsluha v provozovně, pan J. M., byl v průběhu evidence přijaté platby vyrušen nově přichozími hosty, jež si za ním přišli objednat na bar, a započatou evidenci v 13:07 dokončil v 13:12, tudíž nemohlo dojít ke spáchání přestupku dle § 29 odst. 1 zákona o evidenci tržeb. Následně pan M. neprodleně vystavil osobám provádějícím místní šetření účtenku. Naopak tyto osoby prováděly dané šetření s cílem šikanovat žalobce, aby mu mohly zcela bez důvodu uložit pokutu, která je pro žalobce vzhledem k velikosti dané provozovny likvidační. Tyto osoby ani neumožnily účtenku vystavit, jelikož se ihned po uskutečnění platby prokázaly kontrolními průkazy. Obsluze nebylo umožněno řádnou evidenci provést. Žalobce současně navrhl provést důkaz výsledkem svědka pana J. M., který při místním šetření prováděl předmětnou evidenci tržby. Danému návrhu na důkaz nebylo vyhověno v průběhu předcházejícího řízení před správními orgány, což podporuje závěr o nezákonnosti napadeného rozhodnutí a nesprávnosti zjištěného skutkového stavu. Stanovená pokuta je dle žalobce zcela nemravná, má fatální důsledky pro žalobce a byla vyměřena a stanovena jako neúměrný a neodpovídající trest zcela v rozporu se zákonem. Při ukládání pokuty prvostupňový orgán nepřihlédl k majetkovým poměrům žalobce, čímž byla porušena zásada přiměřenosti při

ukládání výše pokuty. Žalovaný se ani nevypořádal s odvolacími námitkami žalobce, neboť pouze potvrdil argumentaci prvostupňového orgánu. Žalobce nesouhlasí se závěrem, že se dopustil společensky škodlivého jednání.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný se k žalobnímu návrhu vyjádřil podáním ze dne 18. 9. 2019. Žalobní námitky jsou totožné s odvolacími námitkami, proto odkázal na napadené rozhodnutí. Zákon o evidenci tržeb váže povinnost zaslat datovou zprávu s údaji o evidované tržbě a vystavit účtenku na okamžik přijetí zaevidované tržby, nikoliv až po přijetí peněžních prostředků za tuto tržbu. Vzhledem k tomuto je proto irelevantní tvrzení žalobce, že se třetí osoba v procesu zaevidování tržby věnovala jiným zákazníkům. Navíc lze tyto přestupky považovat za společensky škodlivé, ohrožující řádnou kontrolu a výběr daní, průkaznost a průhlednost finančních toků a rovné a spravedlivé podnikatelské prostředí. Dále žalobce ničím nedoložil a neprokázal nepravdivost a nesprávnost protokolu o místním šetření, ani to, že by třetí osoba (zaměstnanec žalobce a odpovědný zástupce v předmětné provozovně) nebyla osobou oprávněnou se v průběhu místního šetření k obsahu protokolu vyjádřit. K tomu byla tato třetí osoba řádně poučena o možnosti vznášet výhrady k obsahu protokolu o místním šetření, bez výhrad jej však podepsala. Navrhovaný výsledek této třetí osoby by byl nadbytečný, neboť skutkový stav byl bez pochybností zjištěn a třetí osoba by nemohla danou věc již více objasnit. Ani nepřiměřenost a likvidační charakter uložené pokuty žalovaný neshledal. Navíc pokuta ve výši 15 000 Kč nikterak nevybočuje z rozhodovací praxe žalovaného a ob stojí rovněž s ohledem na zásadu legitimního očekávání. Žalobce ani ničím nedokládá, že by pro něho byla stanovená pokuta likvidační. Žalobce nespecifikoval svá vyjádření a podklady, které měl žalovaný pominout. Z toho, že však nepřisvědčil tvrzením žalobce, nelze dovozovat, že by ignoroval žalobcova vyjádření a jím předložené podklady.

IV. Replika žalobce

6. Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou ze dne 29. 7. 2021, v níž především zopakoval svá tvrzení obsažená v žalobním návrhu. Doplnil, že v důsledku uložení této pokuty byla předmětná provozovna uzavřena.

V. Posouzení věci krajským soudem

7. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**. O žalobě soud rozhodl, aniž by nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 s. ř. s.
8. Krajský soud se předně zabýval žalobním tvrzením, že se žalovaný nevypořádal s odvolacími námitkami žalobce, jakož i se nevypořádal s tím, že žalobce dle svého přesvědčení splnil veškeré podmínky pro zaslání údajů o evidované tržbě a vystavil účtenku tomu, od koho evidovaná tržba plyne.
9. Tuto námitku soud vyhodnotil jako námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, přičemž se jedná o tak závažnou vadu, že se jí soud musí zabývat z úřední

povinnosti nad rámec dalších uplatněných žalobních námitek. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí prostě nelze věcně přezkoumat.

10. Z rozsáhlé judikatury Nejvyššího správního soudu k tomuto tématu (např. rozsudky ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 27/2008-76, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS, a ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, publikovaný pod č. 244/2004 Sb. NSS; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na: www.nssoud.cz) je zřejmé, že rozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, například pokud z něho jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí; pokud je jeho odůvodnění vnitřně rozporné, popřípadě je-li výrok v rozporu s odůvodněním; pokud z jeho výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Dále se jedná o případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. I nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů je soudní judikaturou bohatě zmapována. Zmínit lze například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64, a ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245). Z nich se podává, že rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže například není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; dále z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě; proč považuje žalobní námítka za liché, mylné nebo vyvrácené; či proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí může být případ, kdy soud opomněl přezkoumat některou ze žalobních námitek včas uplatněných, či obsahuje-li odůvodnění rozsudku toliko převzaté pasáže z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž dále rozvádí dopad převzatých závěrů na konkrétní souzený případ a na samotné rozhodnutí ve věci. Dle Nejvyššího správního soudu pak **pro posouzení přezkoumatelnosti správních rozhodnutí platí v podstatě stejné kautely, jako pro posouzení přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí** (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2012, č. j. 7 As 163/2012-18).
11. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce v průběhu odvolacího řízení vznesl obdobné námítka, které nyní učinil obsahem svého žalobního podání. Žalovaný přitom dané odvolací námítka stručně vymezil na s. 5 napadeného rozhodnutí, aby se následně s jednotlivými odvolacími námitkami vypořádal na s. 8 až 13 napadeného rozhodnutí.
12. Krajský soud proto nemůže souhlasit s tvrzením žalobce o nevypořádání se s odvolacími námitkami ze strany žalovaného. Naopak je z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřejmé, že se jimi žalovaný zabýval velmi pečlivě a své závěry patřičně odůvodnil. Samotné posouzení správnosti závěrů žalovaného ohledně odvolacích námitek bude předmětem přezkumu krajského soudu níže. Pokud žalobce zakládá nevypořádání odvolacích námitek na té skutečnosti, že výsledkem úvahy žalovaného bylo potvrzení rozhodnutí o přestupku,

nelze v tomto postupu spatřovat nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí jako takového.

13. Stejně tak není pravdou, že by se správní orgány nevypořádaly s podmínkami pro zaslání údajů o evidované tržbě a vystavením účtenky tomu, od koho evidovaná tržba plyne, čemuž se žalovaný věnoval na s. 8 až 10 napadeného rozhodnutí. Pokud je žalovaný posoudil jinak, než žalobce, a toto posouzení vedlo k závěru v neprospěch žalobce, takovou skutečnost nelze vnímat jako nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
14. Obecně lze konstatovat, že napadené rozhodnutí je postaveno na řádně uvedených ustanoveních zákona a v napadeném rozhodnutí se žalovaný vypořádal s posouzením zákonnosti prvostupňového rozhodnutí. Lze tak seznat, na základě jakých ustanovení žalovaný dospěl k uvedeným skutkovým závěrům. Napadené rozhodnutí není ani vnitřně rozporné a lze z něj zjistit, jak žalovaný v dané věci rozhodl. O přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí svědčí i ta skutečnost, že žalobce s napadeným rozhodnutím bez jakýchkoliv problémů v žalobě argumentačně polemizuje, uvádí své právní názory odlišné od názorů žalovaného a celkově mu nečiní problém napadené rozhodnutí podrobit svému „přezkumu“ jako účastníku řízení.
15. Zdejší soud k uvedené námitce nepřezkoumatelnosti tedy na základě výše uvedených důvodů konstatuje, že ji shledává v této prvotní fázi nedůvodnou.
16. Podstatou sporu v projednávané věci je především otázka naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 29 odst. 1 písm. a) a písm. b) zákona o evidenci tržeb.
17. Ze správního spisu vyplývají následující relevantní skutkové okolnosti. Prvostupňový orgán prostřednictvím svých úředních osob provedl dne 25. 7. 2018 místní šetření v provozovně žalobce (kavárna „Coffee Vesničan“, adresa Vackova 660/1, 612 00 Brno) za účelem prověřování plnění povinnosti při evidenci tržeb dle zákona o evidenci tržeb. Během místního šetření úřední osoby uskutečnily kontrolní nákup ve výši 142 Kč, za který jim nebyla vystavena a předána účtenka. Účtenka byla vystavena a předána až poté, co se úřední osoby prokázaly služebními průkazy a sdělily obsluhující třetí osobě panu J. M. porušení § 18 odst. 1 písm. a) a písm. b) zákona o evidenci tržeb. Popis místního šetření je zaznamenán v protokolu ze dne 25. 7. 2019, č. j. 3621633/18/3003-60561-712499, s jehož obsahem byl pan J. M. seznámen a nevzněl k němu žádné výhrady, podepsal jej a jeden jeho výtisk převzal. Za spáchané přestupky dle 29 odst. 1 písm. a) a písm. b) zákona o evidenci tržeb (nezaevidování tržby a nevystavení účtenky tomu, od koho evidovaná tržba plyne) byla žalobci rozhodnutím o přestupku uložena pokuta ve výši 15 000 Kč dle § 29 odst. 2 písm. b) zákona o evidenci tržeb a zároveň byla uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
18. Proti rozhodnutí o přestupku žalobce podal odvolání s obsahově shodnými námitkami jako v nyní souzené věci, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a současně tímto rozhodnutím potvrdil rozhodnutí o přestupku.
19. Podstatná část žalobních námitek směřuje proti uvedenému protokolu o místním šetření. Informace v něm obsažené považuje žalobce za klamavé a účelové, dané místní šetření proběhlo bez jeho účasti, tudíž neměl možnost se k němu ani vyjádřit. Při této argumentaci však žalobce pomíjí právě osobní přítomnost pana J. M. (své obsluhy) na místě prováděného místního šetření. Tuto osobu si jako obsluhu vybral sám žalobce jako provozovatel příslušné kavárny, přičemž zaměstnanec běžně zastupuje zaměstnavatele

v rozsahu činnosti, pro kterou je zaměstnán. V tomto směru lze připomenout § 430 odst. 1 zákona č. 89/2012 občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, dle něhož pověřili podnikatel někoho při provozu obchodního závodu určitou činností, zastupuje tato osoba podnikatele ve všech jednáních, k nimž při této činnosti obvykle dochází. Žalobce jako podnikatel provozující předmětnou kavárnu přitom bez jakýchkoliv pochyb pověřil pana J. M. k činnostem souvisejícími s obsluhou kavárny, osoba pana M. tak byla způsobilá zastoupit žalobce při plnění povinností dle zákona o evidenci tržeb, které byly místním šetřením úředních osob prvostupňového orgánu kontrolovány. Daný protokol o místním šetření je přitom vlastnoručně panem M. podepsán a neobsahuje ani žádné výhrady uplatněné panem M. vůči tomuto protokolu (jak plyne z odpovědi „NEJSOU“ ke kolonce „návrhy osob, které se úkonu zúčastnily, nebo jejich výhrady směřující proti obsahu protokolu“), evidentně s ním tedy pan M. souhlasil. Krajský soud proto nepřisvědčil tvrzení žalobce o klamavých a účelových informacích uvedených v tomto protokolu o místním šetření. Není ani pravdou, že by místní šetření proběhlo bez účasti žalobce, kterého zastupoval pan M. jakožto jeho zaměstnanec. Soud nemá důvod pochybovat ani o správnosti toho, že v době v místě kontroly nebyl v provozovně žalobce (v předmětné kavárně) přítomny žádné jiné osoby, neboť daný protokol byl podepsán panem M. (zaměstnanec žalobce v roli obsluhy předmětné kavárny), který k protokolu neuplatnil žádné výhrady. Uvedená žalobní tvrzení se proto soudu jeví nedůvěryhodná a účelová s cílem zbavit se odpovědnosti za daný přestupek. Z toho důvodu neshledal oprávněným ani tvrzení žalobce o zneužití práva úředními osobami, kteří se účastnili místního šetření.

20. Dále žalobce rozporoval samotné spáchání předmětných přestupků. Podle § 29 odst. 1 písm. a) zákona o evidenci tržeb se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že jako osoba, která eviduje tržby, poruší povinnost zaslat datovou zprávou údaje o evidované tržbě správci daně. Dle písm. b) téhož ustanovení se dopustí právnická nebo podnikající fyzická osoba přestupku rovněž tím, že jako osoba, která eviduje tržby, poruší povinnost vystavit účtenku tomu, od koho evidovaná tržba plyne. Za oba uvedené přestupky lze podle § 29 odst. 2 písm. b) zákona o evidenci tržeb uložit pokutu do 500 000 Kč.
21. Ustanovení § 18 odst. 1 zákona o evidenci tržeb pak uvádí, že poplatník je povinen nejpozději při uskutečnění evidované tržby zaslat datovou zprávou údaje o této evidované tržbě správci daně a vystavit účtenku tomu, od koho evidovaná tržba plyne.
22. Žalobce setrvale rozporuje zákonnost napadeného rozhodnutí, a to především vysvětlením časového rozdílu mezi přijetím evidované tržby v 13:07 a dokončením její evidence v 13:12 v důsledku vyrušení obsluhy kavárny nově příchozími hosty. Žalobci se však v průběhu správního i nyní vedeného soudního řízení nepodařilo prokázat toto tvrzení, tj. že pan J. M. (obsluha kavárny žalobce) po přijetí evidované tržby v 13:07 hodin začal proces evidence této tržby, od něhož byl vyrušen nově příchozími hosty, kteří si přišli objednat na bar, přičemž následně dokončil proces evidence přijaté tržby za kontrolní nákup v 13:12 hodin, tudíž nemohlo dojít ke spáchání přestupku dle § 29 odst. 1 zákona o evidenci tržeb. Takové vyrušení nevyplývá ani z předmětného protokolu o místním šetření, který byl panem J. M. podepsán a který k němu neměl žádné výhrady, tj. neuvedl jakékoliv skutečnosti o tom, že by s evidencí tržby započal a následně byl vyrušen nově příchozími hosty. Naopak z tohoto protokolu plyne vystavení účtenky a započetí s procesem evidence tržby až na základě požádání úředních osob provádějících místní šetření. Tento skutkový průběh stvrdil pan M. svým podpisem.

23. Dále žalobce uvádí, že mu úřední osoby účastníci se místního šetření neumožnily účtenku vystavit, jelikož se ihned po uskutečnění platby prokázaly kontrolními průkazy, tj. obsluze nebylo umožněno řádnou evidenci provést. Nicméně takový průběh místního šetření nevyplývá z předmětného protokolu o místním šetření. K tomu sám žalobce připouští časovou prodlevu mezi samotnou platbou za tržbu v čase 13:07 hodin a evidencí tržby v 13:12 hodin. Z uvedené časové prodlevy je zřejmé, že ihned po uskutečnění platby nemohlo nastat prokázání se kontrolními průkazy, nicméně toto se uskutečnilo až s jistým časovým odstupem, neboť v opačném případě by k evidenci této tržby došlo dříve než v čase 13:12.
24. Podle žalobce se nedopustil ani společensky škodlivého jednání. Ani s tímto tvrzením zdejší soud nesouhlasí, jelikož se žalobce dopustil porušení povinnosti stanovené zákonem o evidenci tržeb, prostřednictvím něhož byla zakotvena práva a povinnosti týkající se existence, uskutečňování a ochrany evidence tržeb, včetně vybraných postupů s ní souvisejících, přičemž zákon o evidenci tržeb je postaven jako rozšíření nástrojů správy daní a účel tohoto zákona se týká správy daní (srov. HRABĚTOVÁ, Daniela. Zákon o evidenci tržeb: komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2016. Komentáře Wolters Kluwer. ISBN 978-80-7552-461-4.) Správa daní je ve smyslu § 1 odst. 2 daňového řádu postup, jehož cílem je správné zjištění a stanovení daní a zabezpečení jejich úhrady. Svým jednáním se tak žalobce dopustil právě jednání, které ohrozilo citovaný cíl správy daní.
25. V projednávané věci krajský soud nespatrił ani snahu správních orgánů poškodit žalobce, šikanovat jej a uložit mu bezdůvodně likvidační pokutu, proto ani tato tvrzení neshledal jako důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí.
26. Během správního řízení žalobce navrhoval provedení důkazu – svědecké výpovědi pana J. M. Jelikož správní orgány tomuto návrhu nevyhověly, opakoval tento návrh v rámci žalobního tvrzení. Krajský soud však ve shodě se správními orgány považuje provedení tohoto důkazu za nadbytečné, jelikož má skutkový stav pro rozhodnutí v dané věci za dostatečně zjištěný. Navíc se osoba navrhovaného svědka pana M. účastnila předmětného místního šetření a podepsala výše rozebíraný protokol o místním šetření. Soud se proto nedomnívá, že by provedení svědecké výpovědi této osoby mohlo ve vztahu k předmětu posuzované věci přinést nová zjištění. Nadto ani žalobce v rámci svého návrhu neuvedl, jaké nové skutečnosti by provedení tohoto důkazního návrhu mělo pro předmět projednávané věci přinést.
27. Žalobce namítá rovněž nesprávné vyhodnocení důkazů a listin a postup v rozporu s principy dobré správy a se zásadou legitimního očekávání. Uvedená žalobní tvrzení jsou však obecného charakteru, soud se s nimi proto rovněž vypořádá toliko obecně. V souzené věci správní orgány hodnotily důkazy a listiny v souladu s příslušnými procesními pravidly, tj. ve smyslu § 50 odst. 4 správního řádu podle své úvahy, přičemž přihlédly ke všemu, co v řízení vyšlo najevo. V postupu správních orgánů soud neshledal ani rozpor s principem dobré správy a se zásadou legitimního očekávání. Žalobce ostatně ani blíže nespecifikoval, v čem by porušení zásady legitimního očekávání mělo spočívat.
28. Poslední část žalobní argumentace se váže k výši stanovené pokuty. Žalobce považuje pokutu ve výši 15 000 Kč za nemravnou, likvidační a mající fatální důsledky pro žalobce, neboť v důsledku jejího uložení došlo k uzavření předmětné provozovny (kavárny). V tomto směru lze předně připomenout, že maximální výše pokuty, kterou lze uložit za přestupek dle § 29 odst. 1 písm. a) a b) zákona o evidenci tržeb, činí 500 000 Kč. Žalobci

tak byla uložena pokuta ve výši 3 % zákonem stanovené maximální výše pokuty. Za této situace a s přihlédnutím ke všem polehčujícím a přitěžujícím okolnostem, které žalovaný uvedl v napadeném rozhodnutí (s. 13 napadeného rozhodnutí), soud neshledal danou pokutu za nepřiměřenou. Výše pokuty je pečlivě odůvodněna, přičemž žalovaný uvedl jak polehčující, tak přitěžující okolnosti, které měly vliv na finální výši pokuty za dané přestupky. Žalobce přitom své tvrzení o likvidační povaze uložené pokuty nijak neprokazoval. Pokud v replice k žalobě uvedl uzavření své provozovny, nijak toto nedoložil, jakož i nedoložil vazbu mezi uloženou pokutou a tímto uzavřením. Argumentace žalobce tak zůstala pouze v rovině tvrzení.

VI. Shrnutí a náklady řízení

29. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnutí o přestupku potvrzeno a odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
30. Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. listopadu 2021

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu